

"תערוכות בתל-אביב" / הארץ / 1.3.63 / תע' יחיד / בית האמנים / תל-אביב

דבר נדיר הוא לפגוש צייר שבתערוכת היחיד הראשונה שלו מופיע בגישת ציור מגובשת ואחידה, ונדיר עוד יותר כאשר ציור כזה אינו רק מגובש, אלא גם חופשי ובעל ייחוד אישי. תכונות אלה אפשר למצוא בתערוכתו של יוסף גטניו. ציוריו של גטניו כבר עוררו בזמנו עניין כשצעיר זה השתתף בתערוכות כלליות, ותערוכת היחיד שלו מוכיחה שעניין זה לא נבע מתמונות מקריות, אלא מאפיין את כלל ציורו. ציורו של גטניו הוא ציור אימפרסיוניסטי מובהק, הטבוע בחותם רגשי עז ותודעה ציורית אמיתית. שורשי גישתו האקספרסיוניסטית של יוסף גטניו נעוצים בציוריות הצבעונית והרגשית של סוטיין ונולדה, ולא באקספרסיוניזם החברתי-ביקורתי, ושכלי מעיקרו, של ג'ורג' גרוס ודומיו.

נושאי של גטניו - או לפחות מערך הרישום המהווה בסיס ראשון לפיתוח הצבעוני - נלקחים מנוף יפו, עיר מגוריו של הצייר. על רישום נוף כזה, מתחיל הצייר לבנות מערכים צבעוניים בשכבות מתפתחות ועולות. הרישום משמש, איפוא, מסגרת מבנה צורנית ראשונה, שעליה מתפתחים מרקמים צבעוניים במשיכות מכחול בטוחות. כל מרקם צבעוני כזה נהפך לכתם צבעוני עצמאי, המתקשר בשאר הכתמים ע"י הצבע התחתון וע"י קצב משיכות המכחול עצמן. יש בכתמים הצבעוניים, המרכיבים את ציוריו של גטניו, בשלות ועושר וכוח אמוציונלי, העושים את הצייר לאחד הכוחות המבטיחים במיוחד בדור הציירים הצעיר.